

TẬP 14
HỒI 142

Sát Kỵ

Trong Ngọc Thanh Điện, Đạo Huyền chân nhân thân mang đạo bào màu xanh, râu dài đến ngực, đang an tọa trên chính điện. Ngồi thành hai hàng phía hai bên là chủ tọa của các chi phái trong Thanh Vân Môn, từ trận đại chiến trên Thanh Vân Môn mười năm về trước đến nay, trong bảy thủ tọa thì có ba vị trí là bị thay đổi. Cảnh bây giờ so với lúc Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ lần đầu tiên lên núi, thực là đã đổi thay nhiều lắm.

Trừ vị trí của Long Thủ Phong Thương Tùng đạo nhân được thay thế bởi Tề Hạo, hai mạch còn lại người tiếp nối không có gì khó để đoán trước, Triều Dương Phong vị trí của thủ tọa Thương Chánh Lương được đệ tử Sở Dự Hoàng tiếp quản, Lạc Hà Phong thủ tọa Thiên Vân Đạo Nhân thay thế bởi sư đệ của ông ta là Phi Vân Đạo Nhân. Trong ba chi phái đó, trừ Lạc Hà Phong Phi Vân Đạo Nhân là đồng lứa với Đạo Huyền chân nhân, lời nói và hành động bên ngoài lưu loát, còn thủ tọa của hai chi phái còn lại đều tỏ ra lúng túng ngượng ngập. Như thủ tọa Long Thủ Phong Tề Hạo còn đỡ, dù sao cũng là người kiệt xuất trong đám đệ tử trẻ tuổi, cũng có được ít nhiều danh tiếng, chứ như Triều Dương Phong Sở Dự Hoàng một mực trầm mặc ngồi tít đằng sau, đầu cúi gằm xuống, một lời cũng không hé răng.

Còn các lão bối thủ tọa như Điền Bất Dịch của Đại Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư của Tiểu Trúc Phong cùng với Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường, đã lâu không gặp nhau, thường ngày chắc đã nói chuyện tranh cãi ồn ào với nhau rồi, nhưng hôm nay trên đại điện vẫn một mực giữ vẻ ngoài ôn hòa, vui vẻ.

Ngồi phía sau Thủy Nguyệt đại sư là hai người Lục Tuyết Kỳ và sư tỷ Văn Mẫn, lâu ngày không gặp, Tuyết Kỳ dung mạo vẫn đẹp đẽ thanh thoát như xưa, gương mặt không lộ chút hỉ nộ ái ố nào, không biết vì sao, trên gương mặt ẩn ẩn hiện hiện một vẻ lạnh lùng khinh mạn.

Như Văn Mẫn vẫn yên lặng ngồi yên sau Thủy Nguyệt đại sư, nhưng đôi mắt lại không hề yên lặng tí nào, lâu lâu lại liếc ngang liếc dọc và dừng lại phía sau Điền Bất Dịch Đại Trúc Phong, đích thị là nhìn Tống Đại Nhân, khóe miệng của nàng nở một nụ

cười nụ, nhìn một hồi lâu không thấy hấn động dậy gì, đôi mắt Văn Mẫn lộ vẻ giận dữ, quay mặt đi không thèm nhìn nữa.

Bên cạnh Điền Bất Dịch là phu nhân Tô Như, Điền Linh Nhi đi cùng Tề Hạo cũng đến ngồi bên cạnh, hai mẹ con lâu ngày không gặp, trong lúc này ra sức tâm sự, thăm thò to nhỏ với nhau.

Đi cùng với Tề Hạo, ngoài Điền Linh Nhi đã bỏ qua ngồi với mẹ còn có Lâm Kinh Vũ, sư đệ của y, đang ngồi ngay phía sau, cùng đàm đạo với Tăng Thư Thư con trai của Tăng Thúc Thường thủ tọa Phong Hồi Phong. Cả hai người sau khi kinh qua mấy trận chiến trong Tử Trạch, cũng ít nhiều có mối giao tình bằng hữu.

Lần này Thanh Vân Môn họp mặt các thủ tọa, nhất định là có chuyện công cán, mọi người không ai là không tỏ vẻ căng thẳng. Song Đạo Huyền chân nhân cùng với Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thủy Nguyệt lại rất bình thản, trừ Thủy Nguyệt vẻ mặt lạnh lùng như băng, ba người còn lại gương mặt không giấu nổi vẻ vui mừng.

Giây lát sau, Lý Tuân của Phần Hương Cốc bước vào trong Ngọc Thanh Điện, hai mắt nhìn quanh, lát sau, đôi mục quan dừng lại nơi người con gái lạnh lùng băng giá đang ngồi phía trên, đôi mắt như ngọn lửa đang bùng bùng cháy.

Tiêu Dật Tài bước lên, đối diện với Đạo Huyền chân nhân rồi nói: "Thưa sư phụ, Lý Tuân, Lý sư huynh đã đến."

Đạo Huyền chân nhân nở một nụ cười, Lý Tuân đến bên cạnh Tiêu Dật Tài, hướng về phía Đạo Huyền mà hành lễ: "Phần Hương Cốc hậu bối Lý Tuân, xin bái kiến Đạo Huyền chân nhân."

Đạo Huyền mỉm cười nói: "Đừng đa lễ, hãy đứng lên đi."

Lý Tuân theo lời đứng dậy, ôm quyền ngang ngực hướng ra chung quanh, cúi đầu hành lễ: "Tiểu bối Lý Tuân, xin diện kiến chư vị Thanh Vân tiền bối."

Điền Bất Dịch cùng Tăng Thúc Thường đều gật đầu lãnh ý.

Đạo Huyền chân nhân nói: "Sư phụ của ngươi có khỏe không, nhiều năm không gặp, không biết Vân huynh hiện giờ ra sao? Lúc trước nghe tin Vân cốc chủ đột nhiên bế quan, ta quả thật trong lòng vô cùng lo lắng."

Tiêu Dật Tài lúc này đến đứng bên cạnh Đạo Huyền, nghe thấy thế liền nở nụ cười rồi nói: "Sư phụ không biết đó thôi, đệ tử nghe Lý sư huynh nói, Vân lão tiền bối đã xuất quan rồi."

Đạo Huyền chân nhân ngạc nhiên "Á..." lên một tiếng, hướng về phía Lý Tuân nói: "Có phải thế không, hiền đệ?"

Lý Tuân cung kính trả lời: "Dạ đúng như vậy, gia sư mấy ngày trước đã xuất quan, sau đó đặc ý phái đệ tử trước là đến thỉnh an Đạo Huyền chưởng môn, sau là có phong thư, sai văn bối chuyển trình lên chân nhân" Nói đoạn lôi từ trong túi ra một phong thư đưa cho Đạo Huyền.

Đạo Huyền nhận lấy phong thư, ngáp ngừng một lát rồi mở ra. Từ đầu đến cuối, ánh mắt mọi người đổ dồn lên gương mặt ông, chỉ thấy sắc mặt Đạo Huyền chân nhân trước sau vẫn bình thường, không có gì thay đổi, chẳng có vẻ gì như là đang che giấu cảm xúc.

Giây lát sau, Đạo Huyền đọc xong bức thư ấy, trả lại vỏ bao mà chỉ giữ lại lá thư trong tay, còn tay kia đặt lên trên trà kỷ. Lý Tuân cẩn thận nhìn Đạo Huyền chân nhân một cách dò xét, chỉ thấy con người được hiệu xưng là đứng đầu đương kim chính đạo này, trước sau không nói một lời, trong lòng ít nhiều cảm thấy bất an.

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một lúc, đưa mắt nhìn về phía Thủy Nguyệt đại sư. Thủy Nguyệt dường như cảm giác được, khẽ nhíu mày.

Đạo Huyền thu hồi mục quang, ho nhẹ một cái, đoạn hướng về phía Lý Tuân, mỉm cười nói: "Hiền đệ, trước khi cháu đến Thanh Vân Môn ta, Vân cốc chủ có nói gì với cháu hay không?"

Lý Tuân ngẫm nghĩ một lát, ôm quyền nói: "Ân sư từng dạy rằng, Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân hiện là đương kim chính đạo đệ nhất, bảo đệ tử đến Thanh Vân Sơn bái kiến chân nhân, chính yếu là để mở rộng kiến thức, trước khi trở về Phần Hương Cốc, nhất mực phải nghe theo lời của chân nhân."

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Sư phụ của người đó, đầu óc thật là狡 hoạt, có bao nhiêu khó khăn không đối phó được đều trút hết lên đầu ta" nói xong, ông cúi người gật đầu rồi với Lý Tuân: "Là như vậy, sư phụ của người có nói trong thư, nội trong ba ngày ông ta sẽ hội lĩnh đệ tử Phần Hương Cốc đến Trung Thổ, trước tiên là sẽ ghé thăm Thanh Vân Sơn. Trước lúc đó, người tạm thời hãy ở lại Thanh Vân Sơn vài ngày."

Lý Tuân trong lòng hoan hỉ, liền nói: "Thật vậy, đệ tử xin tuân mệnh."

Đạo Huyền chân nhân khẽ gật đầu, đoạn quay đầu nhìn sang Lục Tuyết Kỳ đang ngồi sau lưng Thủy Nguyệt nói: "Tuyết Kỳ..."

Lục Tuyết Kỳ không ngờ Đạo Huyền lại tự nhiên gọi tên mình ra, giật mình thất kinh, lập tức đứng dậy hành lễ nói: "Chưởng môn sư bá, có đệ tử."

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười nói: "Con cùng Phần Hương Cốc Lý Tuân hiền đệ vốn đã biết nhau từ trước, nếu ta nhớ không lầm mấy năm nay cả hai đã gặp mặt

nhau khá nhiều lần. Vậy thì thế này, trong mấy hôm nay, ta phiền con hãy dẫn hấn đi du ngoạn vài nơi trong Thanh Vân Môn cho biết, không được làm cho khách phật lòng đó."

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhú màu, quay đầu nhìn về phía sư phụ, chỉ thấy Thủy Nguyệt đại sư đôi mày thanh tú đang nhíu lại, mục quang hướng về phía Đạo Huyền chân nhân, Đạo Huyền cũng đang nhìn bà, đôi mắt ngầm có chút ẩn ý.

Thủy Nguyệt trong lòng thầm thở dài một cái, nhìn Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng nói: "Bởi vì chưởng môn sư huynh đã nói như thế, Kỳ nhi và hiền đệ đây đã biết nhau từ trước, con dẫn người ta đi một vòng Thanh Vân Môn cũng tốt."

Lục Tuyết Kỳ khước miệng khẽ động, chầm chậm cúi đầu, đoạn cất tiếng nói: "Vậy thì... đệ tử xin kính cẩn vâng lời sư phụ."

Lý Tuân trong lòng vô cùng hoan hỉ, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ nụ cười nhẹ nhàng, nhìn Tuyết Kỳ cười nói: "Vậy đành phải nhờ công sư muội rồi."

Tuyết Kỳ khẽ gật đầu, không thấy lộ ra cảm xúc gì.

Đạo Huyền ngồi phía trên vừa cười vừa gật đầu, phía bên cạnh Tăng Thúc Thường, Điền Bất Dịch nhìn về phía ông, nhất thời cũng không nói lời. Nhưng thật sự phu nhân của Điền Bất Dịch là Tô Như cùng con gái Điền Linh Linh Nhi nhìn thấy ánh mắt của Điền Bất Dịch cũng không khỏi nhíu mày một cái.

oOo

Hội nghị kéo dài thêm một lúc nữa thì giải tán, Điền Bất Dịch cùng với phu nhân Tô Như, đại đệ tử Tống Đại Nhân cùng nhau rời khỏi Thông Thiên Phong Ngọc Thanh Điện. Tống Đại Nhân tuy đã theo sư phụ chuẩn bị rời khỏi rồi, vẫn quay đầu lại len lén nhìn quanh như tìm kiếm ai đó.

Hành động này làm sao lọt khỏi mắt Điền Linh Nhi vốn dĩ đang cùng với Tống Đại Nhân thấp tùng phu phụ Điền Bất Dịch, Linh Nhi bỗng nhiên nở một tràng cười khúc khích.

Nghe thấy tiếng cười, Điền Bất Dịch cùng với Tô Như quay đầu nhìn lại, thấy thế bèn cười hỏi: "Con cười cái gì thế?"

Điền Linh Nhi chạy đến bên mẹ, nắm lấy tay Tô Như kéo về phía đại sư huynh. Tống Đại Nhân thấy thế liền tỏ ra lúng túng, tức thời mặt đỏ lên như trái gấc.

Điền Bất Dịch ho nhẹ một cái, nói: "Làm cái trò khỉ gì thế, Linh Nhi?"

Điền Linh Nhi vừa cười vừa nói: "Cha à, mẹ à, hai người mau nhanh tay dẫn đại sư huynh đi đến Tiểu Trúc Phong, cùng với Thủy Nguyệt đại sư mà bàn chuyện hôn sự đi. Nếu không chỉ sợ huynh ấy không chờ nổi sẽ chết ngay mất."

Điền Bất Dịch giật mình một cái, Tô Như dường như nhanh hơn suy nghĩ của chồng, lập tức phản ứng lại lời nói của Linh Nhi, cười nói cùng Tống Đại Nhân: "Thật à, con sớm đã có ý trung nhân rồi sao, có phải người đó là nữ đệ tử của Thủy Nguyệt sư tỷ trên Tiểu Trúc Phong không? Lại đây, sư nương sẽ thay lời của con, ta sẽ vì chuyện này đứng ra làm chủ cho con."

Tống Đại Nhân mở miệng định nói gì đó nhưng liếc về phía Điền Bất Dịch, nhất thời không dám nói lời nào, chỉ biết cúi gằm mặt, Tô Như đi đến bên cạnh hỏi: "Ý con làm sao hả, Đại Nhân?"

Điền Linh Nhi lập tức cười hi hi nói: "Đại sư huynh sợ phụ thân sẽ mắng huynh ấy, thôi con thay mặt huynh ấy mà chấp nhận lời đề nghị của mẹ đó..."

Tống Đại Nhân điều bộ khăn trương, lập tức nói: "Tiểu sư muội, muội dám..."

Điền Linh Nhi vẫn không chịu buông tha cho Tống Đại Nhân, quay về phía Tô Như nói: "Người mà đại sư huynh thầm yêu trộm nhớ là Văn Mẫn sư tỷ, đồ đệ của Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt sư thúc."

Điền Bất Dịch ở bên cạnh tăng hắng một cái, trên mặt tỏ vẻ bí hiểm khó đoán, Tô Như thì cười to lên một tràng rồi nói: "Hảo tiểu tử, con cũng có mắt nhìn đó chứ, con tiểu nha đầu Văn Mẫn cũng là một cô nương tốt đó. Nhưng mà ta chỉ sợ nó không ưng thuận mà thôi, sư nương của con không phải là người giỏi thuyết phục đâu..."

Tống Đại Nhân trong lòng chợt rung động, liền nói: "Không đâu, Văn Mẫn cũng có ý với con..."

Lời nói đó phát ra rồi, Đại Nhân ngược nhìn sư phụ, sư nương và tiểu sư muội ai cũng đưa mắt nhìn nhau, bất giác gương mặt nở một nụ cười nhẹ, nhất thời không giấu nổi sự lúng túng bèn cúi gằm xuống.

Tô Như lắc đầu cười gượng nói: "Đứa đệ tử này đã học được cái nhãn quang của chàng nhưng mà chưa thừa hưởng được cái da mặt dày như sư phụ nó."

Điền Bất Dịch đột nhiên ho lớn lên một tiếng, trừng mắt nhìn phu nhân, Tô Như không thèm để ý đến chồng, quay về phía Tống Đại Nhân: "Con yên tâm đi, sự việc này cứ để người lớn làm chủ, chỉ cần cô nương ấy đồng ý, ta sẽ gọi con đến để hoàn thành tâm nguyện này cho con."

Tổng Đại Nhân trong lòng vui sướng, gương mặt sáng bừng lên, Điền Bất Dịch ở bên cạnh hừ một tiếng rồi nói: "Nhìn cái bộ dạng hí hửng của nó kìa!"

Tổng Đại Nhân hoảng sợ, nụ cười thu lại tức thì, đứng ra phía sau sư phụ, song vẻ hoan hỉ trên gương mặt nhất thời không thể giấu nổi. Tô Như lắc đầu cười, kéo con gái ra một bên, dặn dò mấy câu nữa, đoạn mới cùng Điền Bất Dịch, Tổng Đại Nhân ngự kiếm bay đi, nhằm hướng Đại Trúc Phong mà tiến tới.

Cả ba người đằng không xuyên mây mà đi, khoảng một nửa thời thần sau thì về tới Đại Trúc Phong. Điền Bất Dịch đáp xuống mà không nói một lời nào, chỉ nhằm hướng Thủ Tĩnh Đường mà đi thẳng tới, Tô Như quay đầu nói với Tổng Đại Nhân: "Con hãy tạm thời nghỉ ngơi trước, hãy yên tâm không có chuyện gì đâu."

Tổng Đại Nhân không nén được cười lên hai tiếng, đoạn hành lễ với sư nương rồi quay đầu trở về phòng.

Tô Như mỉm cười lắc đầu, đoạn quay trở vào trong Thủ Tĩnh Đường, thấy Điền Bất Dịch đang ngồi trong điện bèn đi về phía chồng, cười nói: "Xem kìa, chuyện hôn sự của hảo đệ tử của chàng, xem ra phen này chàng phải sang gặp Thủy Nguyệt sư tỷ của thiếp mà cầu thân rồi."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, quay đầu lại nói: "Bất ta đến cuối đầu nhỏ nhẹ để cầu cạnh sư tỷ của nàng à, ta không làm đâu."

Tô Như không tỏ vẻ gì là giận Điền Bất Dịch, cười nói: "Vậy thì đại đệ tử của chàng đành phải ở vậy cả đời rồi, việc này không phải trách nhiệm của thiếp."

Gương mặt Điền Bất Dịch thoáng một chút biến sắc, ngửa mặt lên trời nói: "Ta không cần biết tới, bởi vì ta đâu có suốt đời độc thân đâu?"

Tô Như không nén được bèn cười nụ một cái, vươn tay ra khẽ đánh nhẹ Điền Bất Dịch rồi nói: "Vậy sao, chàng đã là một trưởng bối nhiều tuổi rồi, xem ra bề ngoài vẫn còn trẻ con lắm."

Điền Bất Dịch hai mắt khẽ động, ngước đầu lên nhìn trời, tâm tư chợt cứng như sắt đá, bề ngoài cứ như là nhìn thấy quan tài chẳng rời lệ, đảo Nam San bất hồi khứ.

Tô Như vẫn không buông tha Điền Bất Dịch, liền nói: "Tốt thôi, nói một cách tốt đẹp, hảo đại đệ tử của chàng phải khó khăn lắm mới có được ý trung nhân, lại nói Văn Mẫn là một cô nương xinh đẹp, đến muội cũng quý mến. Chàng chỉ cần đến Tiểu Trúc Phong gặp Thủy Nguyệt sư tỷ mà nói vài lời, mọi việc ở bên đã có muội lo liệu. Chàng với sư tỷ trước sai chỉ nói với nhau vài lời văn vẻ khách sáo, có sao đâu? Hơn nữa Văn

Mắn đối với Đại Nhân của chúng ta vốn đã có tình ý, sư tỷ của muội không lẽ vì chút hiềm khích với chàng mà lại làm hại đến chuyện trăm năm của đệ tử mình sao?"

Điền Bất Dịch suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Ta vốn biết cái đạo làm sư phụ đối với hôn sự của đệ tử chứ, chỉ là, sao lại thích người trên Tiểu Trúc Phong chứ, hại lão phu đã từng tuổi này phải đi cúi đầu nhỏ nhẹ với con người cao ngạo Thủy Nguyệt đó."

Tô Như không nhịn được cười phì một cái, rồi nói: "Muội chẳng phải là người của Tiểu Trúc Phong hay sao, chẳng phải chàng lúc đầu cũng theo tán tỉnh muội sao, nhìn mặt chàng kìa, tự dưng lại đem việc xưa ra mà nói thế?"

Điền Bất Dịch nhất thời im bặt, không biết nói gì, cuối cùng giả lả nói: "Được rồi, được rồi, coi như ta chấp nhận số phận vậy, vì hôn sự của đệ tử một chút cũng chẳng sao, ta đành phải đi đến Tiểu Trúc Phong một phen vậy."

Tô Như cười nói: "Không được hai lời đấy nhé."

Nói đoạn xếp việc đó sang một bên, chuyển mình đi ra ngoài nhưng chỉ đi được vài bước thì đột ngột dừng lại, xoay tới xoay lui mấy vòng, mặt lộ vẻ dăm chiêu, hai mày nhíu lại dường như nhớ ra điều gì đó, nói với Điền Bất Dịch: "Đúng rồi, hôm nay muội nhìn thấy tên đệ tử Phần Hương Cốc Lý Tuân đó rất lạ, đằng sau tất có điều gì giấu diếm?"

Điền Bất Dịch nhè nhẹ nói: "Muội nói đến việc chương môn sư huynh nhường cho Tiểu Trúc Phong Lục Tuyết Kỳ đứng ra tiếp đón phải không?"

Tô Như gật đầu nói "Chàng cũng thấy việc này quả nhiên không hợp sao?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, rồi nói: "Có gì mà không hợp, nếu có gì nghi vấn, sư tỷ của muội há chẳng lạnh lùng băng giá mà từ chối rồi sao, nhưng muội nhìn thấy bà ấy cũng đồng ý mà, có lẽ việc này chương môn sư huynh đề nghị trước, sư tỷ của muội bất quá vì nể nang mà phải đồng ý thôi."

Tô Như giật mình một cái, gật đầu nói: "A... chàng nói không sai, muội nghĩ mãi cũng không thông điểm này, nhưng sư tỷ luôn ưu ái đứa đệ tử Lục Tuyết Kỳ này, phải chăng là..."

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: "Tên Lý Tuân đó chẳng tốt lành gì, trong mắt của Tuyết Kỳ, chỉ sợ so sánh với môn hạ đệ tử của chúng ta còn không bằng."

Tô Như nói: "Đúng rồi, chàng làm sao mà biết điều này thế?"

Điền Bất Dịch khước miệng khẽ nhếch lên một tí, nói: "Năm đó ở trên Đông Hải Lưu Ba Sơn, vào cái đêm mưa gió đó, ta trách phạt lão thất, Tuyết Kỳ không..." Điền Bất

Dịch nói đến đây, tự nhiên tỉnh ra, im bất không nói một lời, không biết vì sao, vừa lắc đầu vừa thở dài.

Tô Như khẽ nhú mày: "Chàng nói tới nói lui thật là kỳ quái, tự nhiên lại nói đến Tiểu Phàm ở đây, sự việc là như thế nào?"

Điền Bất Dịch tự nhiên không còn chút hứng thú nào nữa, tựa hồ như không còn chút sức lực nào, cuối đầu nói: "Muội đừng hỏi nữa làm gì?"

Tô Như hiểu rõ tính khí của chồng, cũng thôi không hỏi nữa, chỉ vì lần này tự nhiên đụng tới ý nghĩ này, bất giác không nén nổi một tiếng thở dài, nói: "Mười năm, không biết Tiểu Phàm nó bây giờ như thế nào?"

Điền Bất Dịch im lặng một hồi lâu, chầm chậm đứng dậy rồi lạnh lùng nói: "Muội không biết gì à, nó hiện giờ là Quý Vương Tông Phó Tông chủ, đổi tên thành Quý Lệ, hiệu xưng là Huyết Công Tử, vô cùng lợi hại đó."

Tô Như cúi đầu, từ từ ngồi xuống cái ghế bên cạnh, hạ giọng nói như từ một nơi xa xăm nào đó: "Ừ, nó lúc mới đến làm môn hạ của chúng ta, nhìn như là một kẻ ngốc nghếch khù khờ, nhưng..." Tô Như nói đến đây cũng đột nhiên im lặng một lúc lâu, rồi nói bằng một giọng nhẹ nhàng: "Nó là một đứa bé ngoan, đối với chàng và cả muội đều nhất mực hiếu kính, nhưng mà bây giờ... cuối cùng lại bị trục xuất ra khỏi sư môn."

Trên mặt Điền Bất Dịch lộ vẻ giận dữ, bất giác quát lớn: "Bọn họ nói trục xuất là trục xuất, ta có nói lời nào trục xuất đứa đồ đệ này..."

Tô Như ở bên cạnh, xen vào giữa lời nói của chồng, nói lớn: "Bất Dịch!"

Điền Bất Dịch quay sang nhìn vợ, như hiểu ý Tô Như bèn im lặng không nói nữa, nhưng trên gương mặt vẻ căm phẫn vẫn chưa tan, đột nhiên quay mặt cất bước, thở dài một tiếng rồi bước nhanh vào hậu điện Thủ Tĩnh Đường.

Tô Như im lặng nhìn bóng chồng khuất vào phía trong, hốt nhiên buông tiếng thở dài, quay đầu nhìn ra ngoài trời.

Từ cửa lớn Thủ Tĩnh Đường nhìn ra, ánh mặt trời yếu ớt soi rọi xuống Đại Trúc Phong, xa xa, thấp thoáng nơi nhà bếp, làm cho mấy bóng cây khe khẽ rọi xuống mái tranh.

Căn phòng xưa vẫn còn đó mà người xưa thì đã biến đi nơi nào.

Tô Như lặng lẽ nhìn cảnh ấy thêm một lúc nữa mới quay đầu trở vào bên trong Thủ Tĩnh Đường.

oOo

Đêm tối phẳng phất chút ánh sáng yếu ớt còn sót lại của một ngày, trên trời cao mây đen tầng tầng lớp lớp đang ra sức vùn vủ, áp lực kinh người, dường như không chứa chút không khí nào để người ta thở.

Trong tình cảnh này, giữa đêm tối không một chút trăng sao, giữa vùng sơn cước hoang vu, trên một ngọn đồi nhỏ lại lập lòe một đống lửa mới nhen.

Chu Nhất Tiên đi cùng với ba người nữa, trong đó có Quỷ Lệ với con khỉ Tiểu Hôi, đang đi dọc theo con đường cổ, cứ nhằm hướng Không Tang Sơn mà tiến tới, nhân lúc trời chuyển tối, cả bọn bèn tìm củ khô trong vùng mà đốt một đống lửa lớn, chuẩn bị qua đêm ngoài trời.

Mặc dù nhiều năm bôn tẩu khắp nơi, vốn đã quen với việc đi đường thế này, Chu Nhất Tiên vừa ngồi xuống đã rên la không ngớt, ra sức dùng tay dấm dấm khắp mình mẩy, đoạn bóp bóp vai hai cho bớt nhọc mệt. Song mấy người kia chẳng ai thèm chú ý tới lão.

Tiểu Hoàn ngồi cạnh đống lửa, giơ hai tay ra hươ hươ cho ấm, Dã Cẩu đạo nhân đưa mắt nhìn Quỷ Lệ cùng mọi người chung quanh, cũng đến ngồi xuống bên cạnh, miệng há to thở dốc. Trong khi đó, con khỉ Tiểu Hôi là nhí nhảnh nhất, vừa ngồi xuống đã dáo dác nhìn quanh, nhảy hết bên này sang bên nọ.

Sau khi Tiểu Hoàn quyết định mang theo Quỷ Lệ, hắn vẫn đang say rượu chưa tỉnh, chốc chốc hắn lại mở mắt, nhìn mọi người chung quanh bằng con mắt vô hồn, gọi Tiểu Hôi lấy giúp bầu rượu giắt ở sau lưng tới đưa lên miệng uống liên tục, lát hồi sau, uống đã rồi ngã vật ra ngủ say như chết không biết gì nữa.

Trước đó một đoạn, Dã Cẩu đạo nhân ngoài mớ hành lý còn phải lãnh nhiệm vụ vác theo Quỷ Lệ, đã vác con khỉ Tiểu Hôi cũng đu theo mình Quỷ Lệ, thành ra làm cho lão vác nặng hơn hàng trăm cân. Nếu không phải lão tu luyện đạo pháp đã lâu, chứ như người thường còn lâu mới chịu nổi.

Lúc này, Dã Cẩu đạo nhân thở hồng hộc một lúc lâu, đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy Chu Nhất Tiên ngồi rên rĩ không ngừng, lát sau có lẽ vì mệt mỏi mà nằm dài bên cạnh đống hành lý. Tiểu Hoàn cũng nằm xuống bên cạnh, không xa đống lửa là mấy.

Quỷ Lệ vẫn ngủ say như chết, vì Dã Cẩu đạo nhân vô tình đặt hắn xuống hơi xa đống lửa, lúc này ánh sáng không chiếu hết được tới đó, chỉ thấy mờ mờ một bóng tối

nhập nhoàng. Bên cạnh hắn, con Tam nhãn hầu tử, lúc này không biết đã chạy biến đi đâu, quá bán là đã đi tìm cây quả đại để ăn, Tiểu Hôi vẫn luôn như thế.

Dã Cầu im lặng ngồi trước đống lửa, chung quanh hoàn toàn yên ắng không chút động tĩnh, Chu Nhất Tiên nằm ngủ cạnh bên tiếng ngáy đã đều đều, thân thể Tiểu Hoàn dường như rung lên nhè nhẹ, hình như cũng đã ngủ rồi.

Ánh lửa nhấp nhোáng trên gương mặt Dã cầu, lộ ra trên đó là nét lưỡng lự không quyết, hình như có ánh sáng phát ra từ ánh mắt kỳ quái lão liên của lão.

Nói đoạn, lão đột nhiên ngước đầu, nhìn về hướng đêm tối mịt mùng, trên cao kia, đồi núi như con ác quỷ bóng đêm đang giơ nanh múa vuốt trùm xuống đầu họ, đích thị là Không Tang Sơn, ở đó, chính là nơi thánh địa của Luyện Huyết Đường. Chỉ là bây giờ, Luyện Huyết Đường đã bị tận diệt, chỉ còn lại duy nhất cái mạng của lão như cô hồn đã quỷ lang thang.

Lão chậm chậm cúi đầu, xa xa bên cạnh lão, thân mình say rượu của Quỷ Lệ vẫn đang mơ màng nằm im bất động trong cái bóng nhập nhoàng tranh tối tranh sáng.

Dã Cầu đạo nhân hít thở thật sâu, tay lần về phía hông, nắm chặt pháp bảo Đích Thú Nha của lão.

Đoạn, lão chậm chậm di chuyển, hướng về phía Quỷ Lệ, ánh lửa chiếu qua vai hắn làm cho cái bóng càng lúc càng dài ra thêm, phút chốc đã lan tới nơi Quỷ Lệ đang nằm.

Lát sau, lão đã đứng trước mặt Quỷ Lệ.

- o O o -